

til Lærerkorpset at faa et saadant Forslag frem, saa at Bestemmelser desangaaende eventuelt kunde blive vedtaget paa særlig Lov i Stedet for, som det gerne sker ved den højere Undervisning, ved Bevillinger paa Finansloven. Jeg tør sige, at de Krav, der her stilles med Hensyn til Lærere, er beskedne, for saa vidt ingen af disse Poster egentlig kan undværes. Naar undtages de 4 mindre Lektorater, hvilke Poster besørger af Mænd, der har deres Hovedvirksomhed andetsteds, men dog en Hovedvirksomhed, der staar i Forbindelse med den Virksomhed, de skal udøve paa Landbohøjskolen, drejer det sig i Virkeligheden kun om tre nye Professorater, altsaa ikke mere, end man jævnlig kan se fremkomme indenfor Undervisningsministeriets Omraade paa et Finanslovsforslag.

Fra Højskolens Side har vi gjort os Umage for at gøre saavel Motiveringen for disse Ønsker som Motiveringen for Ønskerne med Hensyn til Bygningerne saa fyldige, at Rigsdagen eventuelt kunde tage Stilling dertil i Løbet af meget kort Tid. Jeg forstaar dog godt, at Ministeriet har ment det hensigtsmæssigt, da det er qetydningsfuldt at faa begyndt paa Bygningerne, og Læreropsternerne jo kan komme efterhaanden, at nøjes med at fremsætte Forslag vedrørende Bygningerne. Naar vi fra Højskolens Side har foreslaaet, at Lærerkrafterne ansættes efterhaanden, som Landbrugsministeren bestemmer det, er det dels af Hensyn til Højskolen, dels af Hensyn til Staten. Naar det slaas fast, at Lovgivningsmagten erkender, at Højskolen bør have de og de Lærerkrafter, vil man kunne gaa til Udarbejdelse af endelige Undervisningsplaner. Disse er vel allerede ganske godt udarbejdede, men de foreligger dog kun som Skitse, om end en Skitse, der selvfølgelig er baseret paa et vist Lærerkorps; men før de Ønsker, der har faaet Udtryk gennem vort Forslag, er blevet endeligt udformet, er det meget vanskeligt at foretage den endelige Udarbejdelse af Undervisningsplanerne. Og hvad Staten angaar, vil det jo være urimeligt at ansætte en Professor tidligere end paa det Tidspunkt, da han skal træde i Funktion, eller dog i Nærheden af det. Det har glædet mig at høre de foregaaende Talere slutte sig til Tanken om, at en saadan Udvidelse bør foretages, saa at man utvivlsomt heretter med Lethed kan faa ansat disse Lærere i Henhold til Bevilling paa Finansloven i de kommende Aar, for saa vidt man ikke maatte komme til det Resultat at tage

disse Lærerkrafter med, inden Lovforslaget forlader Rigsdagen i Aar.

Hvad Bygningerne angaar, ønsker jeg at sige, at Forslaget er fremkommet efter meget nøje og grundige Overvejelser fra Højskolens Side. Man har derunder ikke alene taget Hensyn til, hvad Højskolen maatte ønske, men der er ogsaa taget Hensyn til Statskassen, idet vi har gjort os Umage for at sætte vore Ønsker saa langt ned, som det var forsvarligt af Hensyn til Undervisningen. Jeg tør paa-staa, at dette er gjort med den største Samvittighedsfuldhed. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Vilhelm Rasmussen) berørte Undervisningen i Havebrug foruden andre Undervisningspørgsmaal. Jeg skal gerne have min Opmærksomhed henvendt herpaa, naar den endelige Plan for Havebrugsundervisningen skal lægges, saa at denne Plan bliver i Stand til at fyldestgøre de Ønsker med Hensyn til Havebrugskonsulenter, der blev fremsat.

Jeg deler ganske den Betragtning, som det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) gjorde gældende — og her fik han jo Tilslutning fra andre Medlemmer — om den store Betydning, det har at have en Institution, der for Landbrugets Vedkommende kan skabe saadanne Krafter i vort Folk, at der derigennem er Mulighed for, at det danske Landbrug og det danske Jordbrug i det hele kan gaa den Fremtid i Møde, som man maa kunne vente. Ingen kan f. Eks. være blind for — og jeg har fornylig faaet det bekræftet ved Udtalelser af den Mand, som i den svundne Uge har holdt Forelæsninger om Arvelighedslære paa Veterinær- og Landbohøjskolen —, at det, der i Virkeligheden har kunnet bringe Tyskland saa langt frem i Krigens Tid, som sket er — han brugte dette Udtryk og har tilladt mig ogsaa at bruge det offentligt: det, der i Virkeligheden har reddet Tyskland —, er Landbrugsvidenskaben og de tekniske Videnskaber dernede. De har reddet Tyskland baade paa Ernæringens og paa andre Omraader, idet de tekniske og Landbrugsinstitutioner, som der flourerer, af Statsmagten er tagne i Brug netop til at bringe Landet ud over de store Vanskeligheder, som et saaledes beliggende Land ganske naturligt maa have under Forhold som dem, der har raadet dernede. Det gælder for os om at holde os paa Højden af Udviklingen, og denne Højde haaber jeg, det skal lykkes Veterinær- og Landbohøjskolen at holde sig paa, naar